

- 0000000000000000 0000000000 34000 00000000 00000000000000 00000 0000000000000000 000000000 -

பாலியல் வன்முறை எனப்பது பாலியல் இலக்கை நோக்கிய உடலரீதியான மற்றும் உளரீதியான ஒரு துன்புறுத்தல் ஆகும். எங்களிடையே கலாசாரம் மற்றும் அமைப்புமுறைகளைக் கட்டமைப்புகளால் ஆதரிக்கப்படும் இது அதிகாரத்தின் ஒரு வகையான வெளிப்படுத்துதலாக இருக்கிறது. பாலியல் கற்பனையின் இந்த வன்முறையைச் சமீபகாலத்தில் இருந்து அகற்றுவதற்கு, அதன் பலவகையான தோற்றவாய்களான அடையாளம் காணல், அவைபற்றிப் பிச்சை, அவற்றை அகற்றுவதற்கான தீர்வுகளை இனம்கண்டறிதல் போன்றவை முக்கியமானவையாக இருக்கின்றன.

வாழ்க்கையைக் காலத்தின் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் மீட்டில் ஒரு பண்ணை, ஆனால் ஒரு ஆணும் பாலியல் வன்முறைகளை உட்படுத்துதல்படுவதாக ஆய்வுகள் கற்றுக்கொண்டன. ஆண் எனத்தன்னை அடையாளம் காண்பவர்களுக்கும் பண்ணை எனத்தன்னை அடையாளம் காண்பவர்களுக்கும் பாலியல் வன்முறை பொதுவானதாயினும், இன்றைய எனது பார்வை தமிழ் பண்களாகிய எங்களின் நோக்கியதாகத் தான் இருக்கப்படுகிறது.

இலங்கையில் வாழ்ந்த எங்கள்குக்கு ரெயினில், பஸ்சில் போகும்போது நிகழ்ந்த பலவகையான பாலியல் வன்முறைகள் நினைவிற்குக் கலாம். ஆனால், அந்த நேரம் அதுபற்றி நான் எதுவுமே செய்யவில்லை. அப்படித்தான் எங்களில் பலர் இருந்திருப்போம். அப்படியான நேரங்களில் முடிந்தால் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்திருப்போம்; நகர்வதே முடியாத நேரங்களில், அது எவ்வளவுதான் அருவருப்பதைத் தந்திருந்தாலும் அதைச் சகித்திருப்போம். இவ்வகையான சம்பவங்கள் நாங்களும் அவற்றை விரும்புகிறோம் என்ற எண்ணத்தை அல்லது நாம் எதுவும் செய்யமாட்டோம் என்பதால் என்னவும் செய்யலாமென்ற தரையத்தை அந்தப் பாலியல் வன்முறையாளர்களுக்குக் கொடுத்து இருக்கக் கூடும். அதனாலும் அந்தப் பாலியல் வன்முறையாளர்கள் அப்படியான செயல்களை மலேமும் மலேமும் செய்திருக்கலாம். எனவே முடிந்தவரை உடனடியான எதிர்ப்பைச் சொல்லல் மிகவும் முக்கியமாகும். முடியாதபோது அவரவர் விருப்பத்துக்கும் சிபாரிசுத்துக்கும் ஏற்ப அதனை எப்படி மலேவது என ஆராய்வது நல்லது.

பாலியல் வன்முறை, பாலியல் துன்புறுத்தல், பாலியல் உறுப்புகளை வெளிக்காட்டல், விரும்பத்தகாத கருத்துரைகள் சொல்லல், இரத்த உறவுள்ளவர்களுக்குள் வன்முறை எனப் பலவகைகளில் பண்கள் மீது இந்தப் பாலியல் வன்முறை நடத்தப்படுகிறது.

ஆரம்பகாலங்களில் துணையை இழந்த பண்ணை அவனுடன் உடன் கட்டை ஏற்றுதலில் ஆரம்பித்த பால் அடிப்படையிலான இந்தப் பாலியல் வன்முறை, பின் கமைம்கைப்பது எனத் தரையில் படுக்கும்படி, தலையை மொட்டையடிக்கும்படி, சூகங்களைத் துறக்கும்படி அறிவுறுத்தி, அதன் பின் வெள்ளைச் சீலை, பிடி, பொட்டு இன்மையுடனான ஒரு அபசகுணமாக பண்ணை உறுவகப்படுத்துதல். தற்போது, காலத்தினான மாற்றமாக மலேமும் பலவற்றை புது வடிவங்களில் இந்தப் பாலியல்

வன் மூறையை உருவெடுத்துத் திருக்கிறது. வடிவங்கள் மாறியிருக்கின்றனவே அன்றி பணிகள் மலோன இந்தப் பாலியல் வன் மூறையின் தீ விரம் கூறையவில்லை.

பாலியல் வன் மூறையைக் குடும்பங்களினுள் நிகழும் போது அது வன் மூறையை என்பதுகூட பலரினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. துணைவர் ஒருவரின் விருப்பமில்லாதபோது அல்லது அவர் அதற்குத் தயாராக இல்லாதபோது நிகழும் உடலுறவுகூட ஒரு பாலியல் வன் மூறையே என்பதை எங்களையே கலாசாரம் ஏற்படுத்துகின்றன தயாராக இல்லை. மலோன, பண்ணைக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் கணவன் விருப்பமும் வித்தத்தில் உடலுறவில் ஈடுபடல் பண்ணை ஒரு கடமை என்பதால் பணிகள் பொறுத்துப் போக வேண்டும், படுக்கையில் கணவனை மகிழ்விக்கும் ஒரு தாசியாக மனைவி இருக்கவேண்டும் என்ற சமூக எதிர்பார்ப்புகள் வன் மூறையைச் சகித்து குடும்பத்தைக் கட்டிக் காக்கவேண்டும், அதனை விட்டுவிடக்கூடாது என்று இருக்கவேண்டும்மென்பதை இறக்கக் கட்டி வதைத் திருக்க முயற்சிக்கின்றன. தங்களையே பெயர் கட்டுப்போகக் கூடாது என்ற பயமும், பிள்ளைகளுக்கு அப்பா என்ற உறவு தவேளை என்ற நிதர்சனமும், **sentiment** – உணர்ச்சிவயமான கருத்துக்களும் பாலியல் வன் மூறையைத் தாங்கிக் கொண்டு பணிகள் வாழ்வதற்குக் காரணமாகின்றன எனலாம்.

பாலியல் வன் மூறையாளர்களின் நெறிமூறைகள் அற்ற, சட்டத்துக்கு விரோதமான இந்தச் செயல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் உடலுறவு தியான ஊறுகளை மட்டுமன்றி, கிரகித்தலில் சிரமம், புத்தம், நித்திரையின்மை, கட்டை கணவர்கள், நம்பிக்கையின்மை, மனச்சோர்வு போன்ற நீடித்திருக்கும் உளர் தியான பாதிப்புகளையும் அனுபவிக்கக்கூடும்.

பாலியல் வன் மூறையாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அந்நியர்களாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் மிகவும் அரிதாகும். பெரும்பாலும், அதாவது 82 சதவீதமான நேரங்களில் பெற்றோர், துணைவர், நண்பர், ஆசிரியர், கூட வேலைசெய்ப்பவர், பராமரிப்பாளர், மலேதிகாரி போன்ற நம்பிக்கைக் கூரிய நிலையிலிருக்கும் மிகவும் நெருங்கிய ஒருவராகவே அவர்கள் இருக்கின்றனர்.

ஆனால், பாலியல் வன் மூறையைக் குடும்பம் உட்பட்டமைபற்றி வளையே கதைப்பது தமக்கு வட்டக்கடையே என்பதை நினைப்பதால், சமூகம் அவர்களை வித்தியாசமாகப் பார்க்கும்மென்பதால் அவர்கள் பயப்படுவதால், நடந்த செயல்களுக்கு அவர்கள் தாமதான காரணமெனத் தமமில் பிழைகாணத் தலப்படுவதால், அவைபற்றிப் பொலிசுக்கு அறிவிப்பதற்கு அவர்கள் அஞ்சுவதால், அறிவித்தால் மலோன பிரச்சினை வரலாமென்பதால் பாலியல் வன் மூறையாளர்களால் அவர்கள் அச்சுறுத்துப்படுவதால், 95 சதவீதமான பாலியல் வன் மூறைகள் அறிவிக்கப்பட்டவதில்லை. அதனுடன் அவை அறிவிக்கப்பட்டாலும் தகுந்த ஆதாரமில்லை என அனகேமான வழக்குகள் தள்ளப்பட்டும் தீர்த்திஷ்டவசமும் அறிவித்தும் என்ன பயன் என்ற விரகதியைப் பாதிக்கப்படுவோருக்குக் கொடுக்கிறது என்பதும் உண்மைதான்.

மலோன எமது சமூகத்தில் பண்ணைக்குக் கற்பு என்றொரு கவசம் போடப்பட்டதுளதால் பாலியல் வன் மூறையே கற்புப்பின்பு என்பார் க்கப்படுகிறது. பழமைபணும் சில எழுத்தாளர்கள் போர்க்காலத்தில் நிகழ்ந்த இத்தகைய பாலியல் வன் மூறையே பற்றிய கதைகளை எழுதும் போதுகூட, 'கற்புநீங்கினால்'

உயிர் வாழ விரும்பாத கவரிமான் போல அவள் கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை போன்ற பொருள்களில் கதகைகளை எழுதி எழுதி அந்தக் கருத்தை வலுப்படுத்துகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதனாலும் சில பணிகள் இது பற்றி முன் வந்து கதைப்தற்குத் தயங்குகின்றனர். அது மட்டுமன்றி தற்கொலை முயற்சிகளைக் கட்ட அவர்கள் எடுப்பதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த நிலை மாற வேண்டும். இப்படியான ஒரு பாலியல் வன்முறை வினாபின்னரும் ஒரு பணை தலையிழந்து வாழ்வதாகக் கதகைகள் படகைக் கப்பல வேண்டும்.

அண்மையில் வெளிவந்த பாபநாசம் என்ற திரைப்படத்தில், இன்றைய தொழில்நுட்ப உலகில் நடக்கக்கூடிய ஒரு பிரச்சினையை, அதாவது குளிக் கத் தயாராகும் பணை ஒருவரின் படம் அவருக்குத் தெரியாமல் எடுக்கப்பட்டதைத் துணிச்சலாக அந்தக் குடும்பத்தவர் எதிர்கொள்வதாகக் காட்டப்பட்டவில்லை. ஒருவன் படம் எடுத்ததுவிட்டு அதைக் காட்டி உடலுறவுக்கு வா, வராவிட்டால் உனது அந்தப் படத்தை இணையத்தில் போடவேண்டும் என மிரட்டும்போது, தாராளமாகப் போட்டாக் கொள் எனக் கூறும் துணிவு தங்கள் மகள் மாருக்கு வரும் வகையில் அவர்களுக்குப் பெற்றோர் ஆதரவு வழங்க வேண்டும். எனது இந்த விமர்சனத்தையே நான் சொன்னபோது, சில ஆண் எழுத்தாளர்கள் கலப்படப்படுவது ஒன்றை கலப்படப்படுபவர்க்கு மட்டுமே பார்க்க வேண்டுமென்றார்கள். ஆனால், ஊடகங்களின் ஊடாகப் பரப்பப்படும் கருத்துக்கள் சமூகத்தில் பெருமளவில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்துவதால் என்பது மிகவும் நிதர்சனமான ஒரு உண்மை ஆகும். பெரியார் அவர்கள் ஆரம்பித்துவந்த புரட்சியை மீவி, விதவகைகள் வெள்ளைச் சீலை கட்டுமொரு கலாசாரமாக இந்தியத் தமிழ் கலாசாரம் மீண்டும் மாறியதற்குக் காரணம் தமிழ்த் திரைப்படங்களே என்கிறார் சமூக சபைப் பாட்டாளர் மாலதி மதைத் திரி அவர்கள் ரொறன் ரோவில் வெளிவந்த வகைகளை என்ற புத்திரிகைக்கு வழங்கிய சிவ வி ஒன்றில்.

ஆண் தலையைத் துவக்கலாசாரமும், காலணித்துவம் எங்களின் மலே திணித்த வரமுகைகளும் பணிகள் மலோன பாலியல் வன்முறைகளைக் காண அடிப்படகை காரணிகளாக அமையத் திருக்கின்றன. ஆண் மனை என்ற கருத்தாகக் கம் பிழையான வழியில் விதகைக் கப்படுகிறது. ஆண் என்பவன் பலம் வாய்ந்தவன், அவன் அழகக் கட்டாது, சாண பிள்ளையானாலும் அவன் ஆண் பிள்ளை, உதவிகடேப்து அவனுக்கு அவமானம், பணை விட அவன் மலோனவன், அவன் ஆண் தானே - எனவே அவன் என்னவும் செய்யலாம் என்ற நிலைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. இந்தக் கருத்துக்களைத் தங்கள் மகன் மாருக்கு கட்டத்துவதற்குப் பெரும் பாலான அம்மாமாரும் தவறுவதில்லை. அதனால் ஆண் ஒருவரின் வாழ்க்கையில் நடக்கும் அதிர்ச்சிகரமான சம்பவங்களை, மன நலப் பாதிப்புகளை எப்பிக் கையாள்வது என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதனைத் தன் அதிகாரமாகப் பணைணில் காட்டிவிழைகின்றான். இந்த ஆண் மதைத்துவக் கருத்துநிலை நச்சுவிளையுள்ளதே ஆண், பணை என்ற இருபாலாரிலும் விளைவிக் கின்றது

எனவே பாலியல் வன்முறையை இல்லாமல் செய்வதற்கு ஒருமித்த ஓர் அணுகுமுறையே அவசியமானது. பாதிக்கப்பட்டவர்களில் குற்றம் காண்பதை விடும்பாலியல்

வன் முறையாளர்களுக்குப் போதிய தண்டனையும் அவர்களின் அந்தச் செயல்கள் மீது பரந்தளவில் விமர்சனமும் வகை கப்பட்ட வகை டும். அத்துடன் சமீகரீ தியில் இந்தச் செயல்களுக்கான காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் ஆராயப்படல் அவசியமானது. உண்மையில் பாலியல் வன் முறையை இல்லாமல் செய்யும் பொறுப்பு ஆணைகளை அதிகமாக உள்ளது.

பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நாம் எப்படி உதவலாம், இப்படி நடக்காமலிருக்க நாம் என்ன செய்யலாமென நாங்கள் ஓவ்வொருவரும் சிந்திப்பது முக்கியமானது. பாதிப்பிலிருந்து பிழைத்துவாழ்பவர் சொல்வதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்க வேண்டும், அவர்களின் கதையை நாங்கள் நம்பவேண்டும். அவர்கள் எப்படி தங்களின் கவனித்துக்கொள்ளலாம், எப்படிப் பாதுகாப்பாக இருக்கலாம் என்பது பற்றிய அறிவிட்டலை நாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க முன்வை வேண்டும். பாலியல் வன் முறை பற்றிய அவர்களின் விழிப்புணர்வு வளர்க்க வேண்டும். மலேயம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அசௌகரியம் கொடுக்கும் பரிதாபப்படலை விடுத்து, அந்தப் பாதிப்பை எதிர்நோக்கும் திறனை, சமாளிக்கும் தரையுத்தை அவர்களில் வளர்த்தல் அவசியமானது. ஏதாவது ஒரு விடயம் அந்த நினையைத் துண்டும் போது அவர்கள் அது பற்றிக் கதைப்பதற்கு ஒருவர் இருக்கிறார் என்றதொரு நம்பிக்கையை அவர்களிடையே உருவாக வேண்டும். வதேனதையும் பிழையான ஒரு எண்ணம் மனதுக்குள் ஓடும் போது அதைக் கண்டறிந்து மனதின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பலும், மீண்டும் எழுந்துவருவதற்காக நம்ப வேண்டியவற்றை எழுதிவைத்தலும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்யலாம். நான் செய்திருக்க வேண்டும் அல்லது செய்திருக்கக் கூடாது எனத் தன்னதை தானே கூற்றும் காண்பதை பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மூதலில் நிறுத்தாதல் அவசியம் என்பவற்றைக் கற்பிக்க வேண்டும்.

அத்துடன், பாலியல் வன் முறைகள் நிகழாமல் தடுப்பதற்கு ஆரோக்கியமான உறவுகள் என்றால் என்ன, எது நல்ல தோடுகளை, எது கூடாத தோடுகளை என்பது எங்களின் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எங்களின் உடல் எங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது, அதனை எவரும் எமது அனுமதியின்றித் தொடரமுடியாது என்பதை எங்களின் பிள்ளைகளுக்கு நாங்கள் கற்பிக்க வேண்டும். தெரிந்தவர்களிடம் உறவினர்களிடம் செல்லும் போது, அவர்களைக் கொஞ்சும்படி அல்லது கடப்பிப்பிடிக் கும்படி எம்முடைய பிள்ளைகளை வற்புறுத்துவது போன்ற செயல்களை நாங்கள் நிறுத்த வேண்டும்.

மீ ருப இயக்கம் வந்த பின்னர், நான் மட்டும் தனித்திலலை என்ற ஒரு ஆறுதலை மட்டும் மனநிறி, ஒன்றிணைந்து செயற்படக் கூடிய தன்மையை பெண்களுக்கு இது வழங்கியிருக்கிறது. இதனால் தான் பல பிரமுகர்கள், நிறுவனத் தலைவர்களின் பாலியல் அட்டழியங்கள் அம்பலத்துக்கு வந்திருக்கின்றன. பாலியல் வன் முறையின் விளைவுகள் பற்றிய பயத்தலை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

இன்றைக்கு 50 வருடங்களின் முன்னர் எட்டு வயதுச் சிறுமியாக இருந்த என்னுடன் ஒருவர் தவறாக நடக்க முயன்றபோது அந்த வீட்டில் வேறு நபர்கள் இருந்ததால், நடக்கவிரும்பாதது என்னவென்று விளங்காவிட்டாலும் கூட சத்தம் போட்டது கத்திக்கொண்டு வெளியில் ஓட என்னால் முடிந்திருந்தது. பின்னர் அவர்களுடான உறவு நின்றது. இதனை ஏன் சொல்கிறேன் எனில், பெண்தான் தள்ளியிருக்க வேண்டுமென அன்று நினையைக் கப்பட்டது போலத்தான் இன்றும் நினையைக் கப்பட்டிருக்கிறது. இருட்டில் போகாதே, நேரம் பிந்தி வராதே, தனியப் போகாதே - இவையாவும்

பெண்ணைக் குத்தான் சொல்லப்படுகின்றன. ஆணைக்கு எதுவுமில்லை. அத்துடன் அவன் செய்வது பிழை எனச் சொல்வதற்கும் யாருமில்லை. பாலியல் வன்முறை செய்ய முயற்சிப்பவர்களை எதிர்க்கும் மனத்துணிவு பெண்களாகிய எங்களும் ஏனைய ஆண்களும் தவே. எப்படி நம்பிப் போனாய் எனப் பாதிக்கப்பட்டவரிடம் கேட்பதை விட்டுவிட்டு, நம்பி வந்தவளை எப்படி ஏமாற்ற முடிந்தது என பாலியல் வன்முறையாளர்களிடம் நேரில் கேட்க நாங்கள் அனைவரும் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

பாதிக்கப்பட்டவர் போட்டிருந்த உடம்புத்தான் தங்களையுட்பிச்சுச் செய்யத் துண்டியது எனச் சிலர் சொல்லும் கருத்துக்களைப் பார்ப்போது, அதை இன்னும் சிலர் ஆதரிக்கும் போது, ஒவ்வொருவரும் சூயகட்டுப்பாடு இருக்கவேண்டும் எனப் பதனை மறந்துபோகிறோமா என நினைக்கத் தோன்றுகிறது, இது பலமா அல்லது பலவீனமா என ஒரு சில வருடங்களின் முன்னர் இது பற்றிக் கேட்டு நான் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்த போது சில ஆண்களிடமிருந்து வந்த எதிர்ப்புக்களும் சாட்டுக்களும் ஆண்களுக்கு இது பற்றிக் கல்வியிட்டப்பட வேண்டிய அவசியத்தையே எனக்குள் வலியுறுத்தின.

என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பு வலையில் நான் சந்தித்த ஒருவர், தன்னுடைய பிள்ளை படித்திருந்த விதம் குறித்து தன்னுடைய உடலுறவுக்குக் கப்பிட்டது என்ற போது அந்தத் தந்தையில் நான் அருவருப்பை உணர்ந்தேன். இதனை மோசமாக, நான் வசைச் சட்டியில் படித்த பிழை நான் நுகர்ந்தாலென்ன எனப் பேசியுடன் தகாத நடத்தையைத் தாத்தாவின் நியாயப்படுத்துதல் பற்றி அறிந்த போது --- எனக்கு வந்த உணர்ச்சியை விபரிக்க வார்த்தை தேடுமுடியாது.

கனடாவைக் குப்பலம்பெயர்ந்த ஆரம்ப காலங்களில் எனது இரு சிறிய பிள்ளைகளுடன் நான் தனியே வாழ்ந்தேன். அப்போது என்னுடன் கொம்பியிட்டர் பயின்ற ஒருவர் தான் என்னுடன் வந்திருந்தால் என பிள்ளைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கும், தனக்கும் இருக்க ஒரு இடம் கிடைக்கும் என்று சொல்லியது எனக்கு ஏற்படுத்தியிருந்த ருளைத்திரம் பற்றி என தங்கையிடம் நான் பகிர்ந்துகொள்ள முயன்ற போது, அப்படி அவர் கேட்கும் படியா நான் என்ன செய்தேன் என என்னைக் கேட்டு என ஆத்திரத்தை அவ மலேமும் அதிகப்படுத்திய மாதிரி, பெண்ணைக் கு என நடந்தாலும் பெண் மட்டும் தான் களைவிக் குட்படுத்தப்படுகிறாள்.

பாலியல் வன்முறை செய்ததாகக் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட பின்னரும் கட்ட, சிலர் குடிவெறியில் நடனம் ஆடும் போது தற்செயலாகத் தொடர்விட்டேன் என்பார்கள். குடித்திருந்தேன் அதனால் களவெடுத்தேன், கொலை செய்தேன் எனச் சொல்ல முடியுமா? எனவே இப்படி ஒரு சாட்டுச் சொல்வது கட்ட பெண்களுக்கு ஆண்கள் கொடுக்கும் மதிப்பைத் தானே சொல்கிறது. இல்லையா?

தாய்க்கும் சொல்ல முடியாத நிலையில், என்னுடைய பாடசாலையைத் தோழி ஒருவர் தந்தையினதும் தமையினதும் பாலியல் வன்முறையைச் சகித்துக் கொண்டு தினமும் இரவுகளை எப்படி கடத்துவது என்ற பயத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறாள். அப்பா பிள்ளையைப் பாலியல் வன்முறை செய்ததாக நிரூபிக்கப்பட்ட பின்னரும் கட்ட அந்த அப்பாவைச் சேர்ந்து வாழும் அம்மாமாரும் உள்ளனர், அப்பா கண்பிப்பாக இருப்பதால் பிள்ளைகள் அப்படிப் பொய்ச்சொல்கிறார்கள் என வக்காலத்து வாங்கும், நம்பும் அம்மாமார் கட்ட வாழ்கின்றனர், இப்படியாக இருக்கும் இந்தப் பெண்களும் அறிவிட்டப்பட வேண்டும்.

பாடசாலையில் , வலையில் தீயில் எங்கும் பாதுகாப்பு நிலைமைகள் பரிசீலிக்கப்பட வணேட்டும் . சட்டங்கள் மலேம வலுப்படுத்தப்பட வணேட்டும் .

பாதிப்பிலிருந்து எப்படி மீள்வது என யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் அதிலிலிருந்து வளையிலிருந்து சிரமமாக இருக்கலாம் , ஆனால் விட்டுவிட்டு வளையிலே வர முயன்றால் நம்பிக்கை துளிர்க்கலாம் , பின்னர் அது வளர்ந்து வரேனென்றுவதை நாங்கள் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கும் . எனவே பாலியல் வன்முறையைத் தடுப்பதும் , அப்படி ஒன்று நடந்துவிட்டால் அதிலிருந்து மீள்வதற்கு உதவிசெய்வதும் எங்களுடைய தார்மீக கடமையென்பதை நீங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் விடப்பெறுகிறேன் . நன்றி

sri.vije@gmail.com